

Dré Didderiens over Searchin'

Ad van Meurs toert al heel wat jaren door de Verenigde Staten. Vorig jaar opnieuw, twee weken dwars door het midden van de USA, de Heartlands. Dit keer nam hij behalve wederhelft Ankie Keultjes ook twee mannen mee op sleeptouw: geluidstechnicus Jo Smeets en Dré Didderiens. De laatste was zelf ooit een redelijk verdienstelijke muzikant, maar is vooral bekend als filmmaker. Dankzij een project van het Van Abbe Museum en het Philips Muziekcentrum kon Didderiens een film maken. Mét Ad van Meurs, nadrukkelijk niet – alleen – over de Eindhovense muzikant. Wel over de muziek en zijn medemuzikanten daar in het nieuwe land.

“Het is een muziekfilm, maar alles behalve een concertregistratie, al bevat hij stukjes uit concerten. Het is een documentaire, maar weer geen roadmovie. We noemen hem bewust niet zo omdat dat verkeerde associaties oproept. Maar ja, eigenlijk bevat de film wel al die facetten”, antwoordt Dré Didderiens op de vraag wat voor soort film *Searchin' for the heart of the Heartlands* nu is. “De film is opgedeeld in zeven hoofdstukken. Telkens ontmoet je andere mensen, soms meerdere in een deel. Het is de weerslag van een grote toer, waarin we heel veel kilometers hebben gemaakt. Het meest extreem was de tocht naar David Munyon, een singer/songwriter die zijn religieuze overtuiging uit. Dat was een hachelijk en volstrekt onzeker avontuur, maar achteraf heel erg geslaagd. De film gaat over muziek en muzikanten. Waarom maken ze muziek? Wat hebben ze te vertellen dan? Nou, heel veel, maar daar lopen ze niet altijd mee te koop, zeker niet voor het commerciële succes. Dat is heel wat anders dan de Westcoast “

De film kon gemaakt worden dankzij een in Eindhoven geïnitieerd

oren naar. Hij had al eens door laten schemeren toch één keer in zijn leven een documentaire te willen maken. Van Meurs kwam terecht bij filmmaker en oud muzikant Dré Didderiens, die zelf in het begin van zijn muzikale omzwervingen door de Heartlands had getoerd. Er waren dus diverse overeenkomsten, maar belangrijker was dat beiden een goed gevoel bij de samenwerking hadden. Al zal er best wel eens een -eerlijk- onvertogen woord hebben geklonken.

“We hebben twee weken achter elkaar gefilmd. Ad was al een week eerder naar de USA gegaan. Dat was eind september (2008). De première van de film was in januari gepland. Ik had dus drie maanden voor de montage. Dat is wel erg kort voor een film die toch ruim 90 minuten duurt. Ik heb het recht gekregen dat het mijn documentaire werd. Dat was ook duidelijk bij Ad. De afspraak lag er dat ik de montage zou doen en Ad de teksten zou schrijven plus de muziek. ‘Er moet één kapitein zijn op het schip en dat ben jij’, zei hij op een bepaald moment. In het begin had hij wat twijfels. Na drie weken monteren kwam hij eens kijken. Drie minuten later zat hij een biertje te

“*Het is een muziekfilm, maar alles behalve een concertregistratie*

project over de Heartlands. Een onderdeel daarvan was een uitwisseling tot stand brengen tussen Amerikaanse en Nederlandse muzikanten. Voor de invulling daarvan werd Ad van Meurs benaderd. De Eindhovense muzikant, die de Americana in Nederland heeft uitgevonden of toch op zijn minst mede heeft geïntroduceerd, had er wel

drinken. Dat vertrouwen was er. Ad heeft andere voelsprietten dan ik. Ik denk in beelden, Ad in tekst. Hij had een keer een hele lap tekst geschreven, waarop ik hem vertelde dat hij met zoveel tekst beter een boek kon gaan schrijven. Dat komt er dus misschien ooit. Ankie Keultjes, als medeproducer en Jo Smeets hebben tevens hun invloed

for the heart of the Heartlands

gehad en bijdragen geleverd. Die geluidsopnamen zijn trouwens heel bijzonder. Die Smeets verdient gewoon een Oscar voor het geluid.”

Searchin' for the heart of the Heartlands bevat vanzelfsprekend beelden van het landschap waar het gezelschap door trekt. Misschien wel dat soort plaatjes dat we als stereotype in ons hoofd hebben: een landschap van stof, langgerekte wegen, motels, verroeste wattertanks en vergane elektriciteitspalen, maar dan wel in een schitterende filmische weergave. De film gaat echter gewoon over mensen en voornamelijk muzikanten. Tom Skinner, Cowboy Jack Clement, Osage Indiaan Gene Williams, de weduwe van Gene Davis en ook Mike West & Katie Euliss konden niet ontbreken, naast eerder genoemde David Munyon. Didderiens geeft aan dat sommige ontmoetingen gepland waren, anderen deels ook op toeval berustten.

“Zo waren we op weg naar Cowboy Jack Clement en kwamen bij een stopplek. Daar bleek een activiteit met heel veel muziek te zijn, Vanuit alle windstreken kwamen muzikanten. Ik ontdekte ineens een stel kinderen, de jongste was 8 en speelde op zo'n grote double bass, staand op een krukje. De leeftijd liep op: 12, 14, 16... de oudste zal een jaar of negentien zijn geweest. Blijken het vijf kinderen uit één

gezin te zijn. Ze waren op doorreis en stopten daar voor een overnachting. We hebben ze gefilmd terwijl ze buiten op straat stonden te spelen. Kippenvel! We hebben uiteindelijk twee en een half uur opnamen van ze gemaakt. Dat zijn cadeautjes..... In de film zitten misschien geen doorsnee Amerikanen, maar wanneer is iemand dat dan wel? Deze mensen die we ontmoetten, leven vanuit het gevoel. Ze hebben de mogelijkheden en de kwaliteiten om groot te zijn, maar willen dat eigenlijk gewoon niet worden.”

De film heeft inmiddels een aantal voorstellingen achter de rug, vooral in het muziekcircuit. Deze zomer wordt hij ook op onder meer Folkwoods vertoond. En daarna?

“Paradiso, de IDFA zou wel leuk zijn. Sommige festivals. Er is interesse uit Amerika en Duitsland om de film te vertonen. Wellicht wat filmfestivals en misschien op tv, in Het Uur van de Wolf of zo. De reacties spreken van een heel bijzonder product. Er zijn weinig van dit soort films. En het is ook nog eens voor een breed publiek. Het gaat namelijk wel over muziek, maar altijd en nog veel meer over mensen en hun belevenissen. Mensen die iets te vertellen hebben.”

